

Тамъ е винаги прилежна,
А съ другарки — мила, нѣжна:
Не се кара, нито вика,
А катъ птичка чурулика.
И почита мила Радка
Свойта мама, своя татка.

Ц. Калчевъ.

Една неприятна срѣща.

Единъ корабъ застаналъ въ ледоветъ, около брѣговетъ на Сѣверна Америка. Наоколо се дви-жали огромни ледове. Тѣ трѣбвало да се спратъ и почакатъ, до като прѣминатъ ледоветъ.

Като имъ дотегнало да стоятъ на едно мѣсто, матрозитъ поискали позволение отъ капитанина да слѣзатъ и отидагъ на брѣга.

— Добрѣ — казалъ капитанинътъ, — само не ходѣте на далече отъ брѣга!

Сѣднали матрозитъ въ лодката, а внукътъ на капитанина. дванайсетъ годишния *Хораций*, сжщо се помолилъ:

— Пустни ме, дѣдо! . . . И азъ искамъ да отида съ тѣхъ.

— Кадѣ ще отидешъ и ти! — казалъ капитанинътъ. А главно, че ти си много непослушенъ...

— Азъ, дѣдо, занапрѣдъ ще бѣда послушенъ, отговорилъ смирено малкиятъ *Хораций*.

— Но, добрѣ, иди! . . *Хокинсъ*! — извикалъ капитанинътъ на единъ старъ матрозъ — наглежа-